

Odmev iz Afrike

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Trst, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v pro-
speh afriških misijonov in
v oproščenje zamorskih sužnjev. Stane za celo leto 1 K.
Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja, **Trst,**
via Fontanone 4.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost na glavno voditeljico Klaverjeve družbe,
gospo grofico M. Terezijo Ledóhowsko, **Rim,** via dell' Olmata, 16.

Vsebina številke meseca sušca.

Prošnja za pomoč v Afriki. — Apostolski vikarijat v severnem Zangvebaru. (Očetje sv. Duha.) — Kače v misijonskih deželah. (P. J. M. Schäfer.) — Veseli dogodki. (Pripoveduje sestra Ladislava, frančiškanka v Hararu.) — Slika: Kako v Boromi vole vpregajo.

Predprave in pooblastitve za duhovnike.

Da bi se tudi duhovščina v vedno večjem številu dejanski vdeleževala Klaverjevega podjetja, prosila je glavna voditeljica Klaverjeve družbe za vse duhovnike, ki pripadajo tej družbi, pri Nj. svetosti papežu Piju X. sledečih predprav in pooblastitev in jih je po propagandinem posredovanju tudi dobila:

1. Vsak duhovnik, ki pripada Klaverjevi družbi, ima trikrat na teden osebno oltarno predpravo;
2. pooblastitev, vernikom ob smrtni uri podeliti popolen odpustek po od papeža Benedikta XIV. splošno predpisanem obrazcu;
3. s papeževimi odpustki blagoslavljeni rožne vence, križce, razpela, svetinje in manjše kipe in rožne vence blagoslavljeni z Brigitinimi odpustki.

Propagandino pismo z dne 23. majnika 1905.

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudij v Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim misijonarjem in misijonskim sestram, opozarjamo ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali? To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata, enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solnograda. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice, posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor želi biti vsprejet, naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóchowska
Rim, via dell' Olmata 16.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev,
prosi za nje in za naše podjetje!

Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: TRST, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden
vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

Prošnja za pomoč v Afriki.

Romaj je preteklo poldrugo leto, odkar je prijel Odmevov urednik pero, da bi opisoval grozno bedo in lakoto, ki razsaja po južni Afriki. Nabrale so se precejšnje svote, in medtem ko smo nasičevali lačna telesa, pridobili smo tudi mnogo, mnogo duš za nebeško kraljevstvo. Hvala za to gre velikodušnim čitateljem. Mnogim je ohranila vaša podpora telesno življenje in prinesla jim je tudi kruh večnega življenja, spoznanje sv. evangelija. Sodni dan bo pričal o tem.

Urednik si skoro ne upa več, poročati o novih nezgodah, ali njegova dolžnost je, da povzdigne svoj glas, kadar poje šiba božja po nesrečni Afriki. In kdo spregleda globoke namene, katere ima Bog tudi tedaj, kadar mora tepsti? Zato vam ne bom dalje prikrival: pomagaj, komur je mogoče pomagati! Že nekaj mesecev sem mi dohajajo žalostne vesti o zopetni lakoti po celi vzhodni in južni Afriki. V Abesiniji in Eritreji so vničile kobilice najlepšo žetev, v Rodeziji, ob gorenjem Nilu in v Natalu je suša provzročila lakoto. Vendar naj raji govore misijonarji!

„Po vaseh sem naletal revščino, da je groza,“ piše misijonar iz Eritreje. „Domačini uživajo korenine nekega grmovja, katere kuhajo v slani vodi. Ne, to ni hrana. Njihovi vpadli obrazi pričajo o tem. Ko sem potoval po Eritreji, videl sem cele vence kobilic viseti ob zelenih vejah, videl sem ženske izkapati koreninje. Njih pogled je bil divji in teman, in vsepovsod sem le čul: oče, lačen sem!

Te besede mi done vedno po ušesih, in pomagati ne morem. Od jutra do večera se gnjete pred našimi durmi na stotine lačnih, in ko se odpro vrata, nam poljubujejo ti ubogi ljudje noge in roke, jokajo in prosijo pomoči.“

In neka sestra iz Abesinije piše:

„Danes zjutraj si je neki nesrečni oče vrat prerezal, ker ne more več prenašati joka gladnih otrok. Naše misijonske postaje so brez žita, in v mestu se je žito že za polovico podražilo. Zdaj imamo priložnost, sprejemati nesrečneže, ob času nesreče in bede je bogata dušna žetev. Ko bi le mogli sprejeti mnogo otrok! O še pred kratkim smo upali, setev je lepo kazala, in zdelo se je, da ne bo grdih kobilic pred žetvijo. Na binkoštno nedeljo in skozi celi teden so prihajale. Padale so iz neba kakor snežuljke. Rešiti nismo mogli nič, vse so požrle, še celo živinsko klajo. Nič nam ni ostalo razun ljubega Boga, ne katerega se zanašamo. Zdaj je bogata dušna žetev. Ako nam pošlje Bog križev, obsipava nas tudi s tolažbo.“

„Ker je bila lansko leto slaba žetev“, tako toži v Rodeziji misijonar iz družbe Jezusove, „stiska nas letos huda sila. Mnogo kristjanov že sedaj nima hrane, in vendar je do žetve še celo polleta. Seveda moramo kristjane in tudi pogane mi rediti. Denar si izposojujemo, da kupujemo žito. Ako nam more Vaše visokorodje pomagati, prosim, ne pozabite naših zamorcev! Tukaj se gre za ohranitev in napredek najvažnejše postaje v osrednji Afriki.“

Še eden prizor:

„Danes zjutraj,“ tako pripoveduje neki abesinjski misijonar, „nas obišče neki otrok.“

„Oče, moji stariši že več dni nimajo kaj jesti. Rekli so mi, naj grem, kamor hočem, da ne bom lakote umrl, in prišel sem k tebi.“

„Ali jaz sam nič nimam. Kaj pa ti bom dal?“

„Naj pa bo! Pri tebi bom vsaj lože umrl, kakor kje drugje.“

„O bratje v Evropi!“ kliče isti misijonar, „ko bi bil sedaj pred vami, pokleknil bi pred vas in bi prosil miloščine. Usmilite se misijonarja! Zanj ni nič bolj groznega, kakor če ne more pomagati v toliki sili!“

Čitatelji! Isto prošnjo ponavlja Odmevov urednik iz dna srca. Tudi za njega ni nič bolj britkega, kakor da mora odbiti toliko milih prošenj, ker mu primanjkuje denarnih sredstev. Pomagajte mu, pomagajte Klaverjevi družbi, da bo tudi sedaj prava krušna mati misijonarjem in črncem! Zato vas prosim kar najprisrčneješe.

Zavrnil me bote: Lačnih je tudi v Evropi več ko dovolj! — O seveda, ali nikjer na svetu niso stradajoči tako nevezmožni si sami pomagati kakor v Afriki, in nikjer na svetu se nesrečniki ni obračajo tako izključno do duhovnika in misijonarja — ako mora tudi sam, Bog ve, kako gladovati — kakor ravno v Afriki. Predstavimo si ubogega duhovnika in misijonarja v tem položaju. In nikjer na svetu ne spravlja lakota toliko ljudi na pot vzveličanja kakor v Afriki. Ne pozabimo tega!

Morda nam manjka denarja? Čitatelji! Ubožci, katerim res manjka novcev, si znajo pomagati in najdejo pot do njega. Ubožcev mi ni treba prositi, ti dajo tako v obilni meri. Vem, da bodo vdove darovale svoje vinarje za stradajoče tudi sedaj. Obračam se do vas, premožnih in bogatinov. Obračam se do vas, gospodične, ki morda ravno sedaj v prepustnem času delate račune, koliko vas bo stal ta in oni bal, ta in ona toileta. Obračam se do vas, gospodinje, ki se ravno sedaj po stari navadi pripravljate za prepustne večere, predpustne veselice. Obračam se do vas, možje, ki vam tako dobro dè, fine in drage smodke spuščati v zrak. Do vas vseh se obračam. Eno toileto manj, eno veselico manj, eno smodko manj, in denarja bo dovolj, da ga vložite v nebeško zakladnico, ter tisočim in tisočim stradajočim rešite življenje.

„Porabimo čas, ker dnevi so hudi!“ tako je nekdanj pisal apostol Pavel Efežanom, in te besede so prikladne tudi za nas. Dnevi so hudi, res ne vemo, kako je še mogoče plesati, ko nam že tlak gori pod nogami, ne vemo, kako je mogoče se veseliti jedi in pijače, ko nam odprt grob zija nasproti! Porabimo čas! Vložimo vsaj nekoliko svojega imetja v hranilnico, do katere ne morejo puntarji in prekucuhi! Tako je ravnal neki kaplan Poljak. Ko so se spuntali v Varšavi in ni bilo nikjer nič varnega, poslal mi je 7800 lir za vzgojo zamorskega duhovnika. Rekel je, da bo tukaj denar vsaj varen. Da bi ga le marsikdo posnemal v korist stradajočih zamorcev in ubogih misijonarjev! To bi donášalo stotere in tisočere obresti.

*Kar ste storili mojemu najmanjšemu bratu, ste meni storili,
Kdor reši eno dušo, izveliča svojo.*

V Rimu, na god sv. Tomaža apostola 1905.

M. T. Ledóchowska.

Vsak prispevek, tudi najmanjši, se bo z veseljem sprejel. Darovi se naj pošiljajo z opombo za stradajoče v Afriki ali naravnost na grafico M. T. Ledóchowsko v Rim, ali pa v Trst Klaverjevi družbi, via Fontanone 4.

Apostolski vikarijat v severnem Zangvebaru.

(Očetje sv. Duha.)

Matombo, 29. grudna 1904.

Katehistje so misijonarju velika pomoč.

Podporo, katero ste nam poslali 25. julija, smo prejeli s posebno hvaležnostjo. Je pa tudi potrebujemo podpore, bolj kakor smo je kedaj potrebovali. Da bi nas še le večkrat kdo tako presenetil!

Iz Dar-es-salaama v Mrogoro delajo železnico, seveda le zaradi lepega in rodovitnega Uruguruškega pogorja, v kojega najkrasnejši in najbolj obljudeni sredini leži Matombo. Železnica še sicer ni gotova, evropski seljani pa že križajo semtertja, iskajoč si sreče, dasiravno smo daleč, daleč od karavanske ceste. Najbrž se bodo Evropci v par letih popolnoma polastili našega gorovja, kar nam ne obeta kaj dobrega. Ne bodo se polastili le zemlje, vzeli nam bodo tudi ljudi. Zato podvojujemo svoje delovanje. Kar dosežemo zdaj z lahkočo, bo pozneje težavno, če ne nemogoče. Apostolski vikar je že postavil misijonsko postajo v zahodnjem gorovju. Postaja Mrogoro je v severnem, Tumunguo v izhodnjem in Matombo v srednjem gorovju. Ta postaja ima največji delokrog. Oskrbovati mora tričetrtnine vsega pogorja. Domačini stanujejo v majhnih vaseh, ki so zelo oddaljene druga od druge. Pota so slaba, ali jih pa ni. Potujoči misijonar mora dosti prestati, opravi pa malo, ker ni ljudi skupaj. Bomo pač morali pomnožiti postaje za katehiste, zidati kapele in šole, kjer bodo pončevali katehistje. Vsaj štiri take postaje smo še prisiljeni v najkrajšem času vtemeljiti. Zato je treba:

1. Zemljišče za 60—80 K.

2. Kapela, šola in stanovanje za katehista, kar bi stalo okoli 100 K.

3. Ženitev gojencev, katere smo odločili za katehiste. Nevesto mu moramo kupiti od starišev, in doto ji moramo dati sami. Vse skupaj bi stalo nekaj nad 40 K.

Težko bote verovali, koliko storijo katehistje za spreobrnitev črncev. Brez njih bi mi niti ene desetinke zamorcev ne spreobrnil. Le škoda, da imamo premalo denarja, da bi postavili postaje za nje. Še hujše je, da nas čas sam sili k temu, in si ne moremo opomoči. Dvojno zemljišče smo že kupili, le plačali ju še nismo. V kupni pogodbi ga je krstil cesarski namestnik na ime Marijini dol. Zanašam se, da nam bodo Marijini častilci in Marijine častilke pomagale plačati Marijini dol in da bodo prispevale za kapelico, šolo in stanovanje katehistovo. Upam, da se bodo potegnili tudi za druge katehistove postaje, katere bi radi imenovali njim na veselje Marijine griče, Marijine gore, ali tako enako. Postavili bi je v posebno varstvo Matere božje. Kaj ne, to bi bilo nekaj veličastnega!

Še nekaj mi leži na srcu, kar ga močno teži, v našem izvodu sv. pisma marsikaj pogrešamo, ni celo, kar nam dela večasi velike preglavice.

Moje zdravje je že precej razbito. 13 let sem že nepretrgoma v nemški Afriki. Prihodnjo pomlad se morda povrnem v domovino, da se nekoliko okrepcam.

Želim Vam, visokorodna gospa grofica, milostipolno novo leto, ter bilježim s posebnim spoštovanjem v Bogu vdani

P. Clauss, C. S. Sp.

Kače v misijonskih deželah.

P. J. M. Schäfer.

Bilo je krasno jutro v vinotoku. Na postaji C. sta čakala mati in njen sin, mlad jezuit. Težko jima je bilo pri srcu, ker sta se morala ločiti in se najbrž na svetu ne bota več videla. Vendar skušata prikrivati notranjo žalost, kar se jima ni povsem posrečilo.

Že doma sta si obljubila, da bota moška in da ne bota britkih bolečin ločitve kazala železniškim potnikom, tukaj pa jima je le žalost tičala v grlu, stala sta nema in tiha. Neznaten povod bi bil privabil solze iz oči in jok iz prs. Ali tega nista marala, ljudje bi ju gledali.

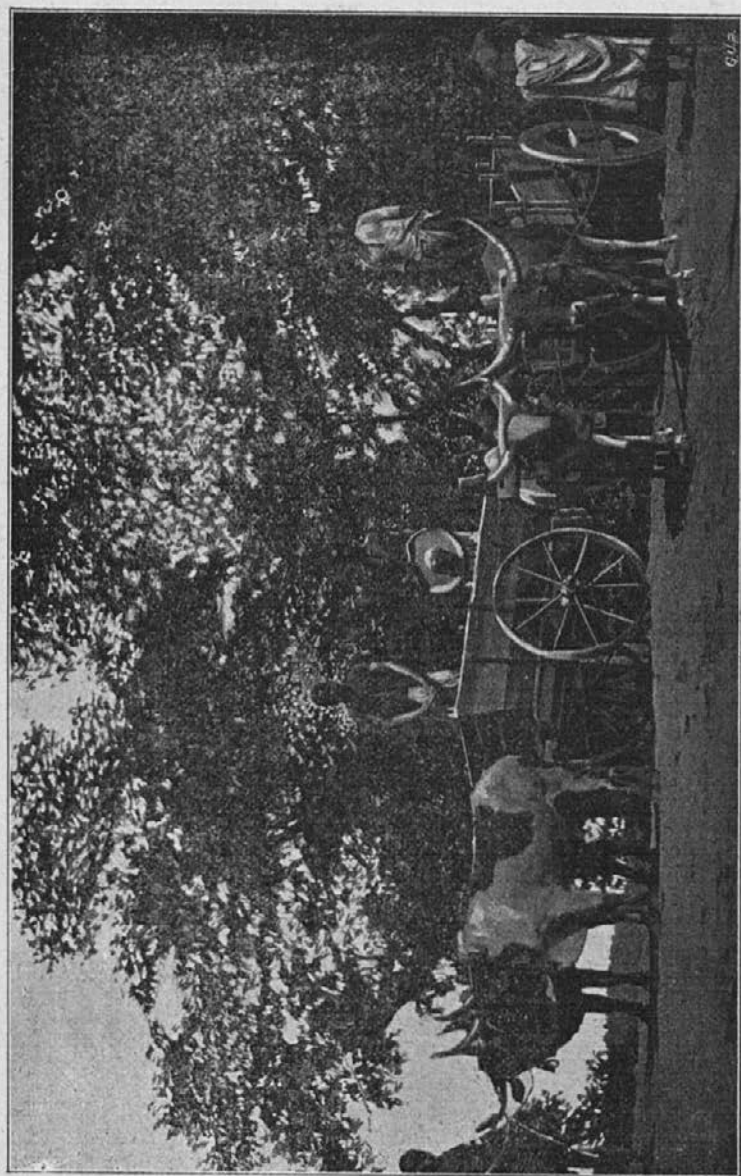
Molk postaje vedno neznosniši, in mati ga pretrga, začne govoriti o kačah.

„Ti, ali si še kaj mislil na kače? Se jih ne bojiš?“

„Mati, ne, nič se jih ne bojim, prav nič ne, so jako zanimive živalice.“

„To je dobro, a jaz bom pa le vedno v strahu, še sanjala bom, da te napada ta ostudna zverjad.“

„Mene napada ostudna zverjad? Na to ni treba niti misliti. Kača se bolj boji človeka, ko človek nje.“

Kako v Boromi vole vpregajo.

„Čitala sem grozne kačje dogodke in zato trepečem.“

„S kačjimi dogodki je tako kakor z duhovi. Veliko se govori o njih, vidi ga pa nihče ne!“

„Morda! Kač je vendar le mnogo na svetu, nekatere so zelo hude in strupene, strahov pa vemo, da ni. Ni še dolgo, kar sem čitala, da ravno v kraju, kamor ti prideš, umrje na leto 25.000 ljudi po kačjem piku.“

„Mati, kaj pač vsega ne čitaš! Ne vem, če je tvoja statistika prava, toliko pa vem, da če jih tudi res toliko kače umore, vem, da med njimi ni niti enega jezuita in ga ne bo.“

„Kaj praviš? Je li mogoče? Odkod veš to?“

„To je v našem redu nekako ustno izročilo. Že odnekdaj pripovedujejo jezuitje, da njihovim misijonarjem ne škoduje kačji pik. Blaženi Janez Brito, bil je jezuit in je prestal mučeniško smrt v Indiji, jim je izprosil to milost.“

„To je dobro! Zdaj sem srečna. Hvala Bogu!“

Oster žvižg naznani, da je vlak tukaj. Mati in sin prebledita. Poljubita se še zadnjokrat in žrtev celega življenja je dovršena.

V kotu drugega razreda sloneč, se zahvali mladi misijonar kačam, da so mu olajšale ločitev od matere. Mnoga leta je preživel v vročih krajih, in kadarkoli je videl ostudno kačo, spominjal se je svoje junaške matere, ki je rajši govorila o kačah, kakor da bi jokala nad sinovo ločitvijo.

* * *

Sedela sva pri mizi, gospod oskrbnik in jaz. Gospod je bil vedno prijazen proti meni ter je podpiral moje delovanje med zamorci na posestvih, izročeni njegovi skrbi. Zato izpolnim le svojo dolžnost, da se odzovem njegovemu povabilu k dinerju, katerega je napravil pri mojem odhodu.

„Poglejte, častiti oče, tamle ono škrinjco,“ mi pravi gospod oskrbnik, in kaže z roko na omaro, ki je meter od njega oddaljena slonela ob steni. „Danes se je pripetilo nekaj zanimivega. Sedel sem pri mizi in čakam, da mi boy prinese obed. Naenkrat začujem neko rožljanje, ki mi prihaja izpod omare sem proti meni. Ozrem se tja in zapazim grozno glavo velike kače. Vlekla se je v ogromnih kolobarjih izpod omare sem proti mizi. Vstanem tiho in brez šuma, pograbim tisto debelo gorjačo tam-le v kotu in začne se boj na življenje in smrt, dokler ni zver mrtva obležala.“

No, to ni nič posebnega. Kače so tukaj domače, in Evropejec ima že tako navado, da jo ubije, če more. Bolj zanimivo je to-le: Ropot, ki sva ga napravila s kačo, začuje moj boy sluga v kuhinji in prihiti gledat, kaj more to biti. Ko vidi, da bo kača skoro ubita, vskriči, kakor bi ga na meh odiral: Gospod, gospod, milostljivi gospod, ne ubijte je, ne ubijte! To je moja kača, to je moja naja, to je moj bog! Kača je bila mrtva. Deček poklekne pred ostudno mrhovino in plaka neutolažljivo. Vprašam ga, kaj je vzrok njegovemu vedenju in izvem na svojo grozo, da je prebivala nevarna žival že

čez mesec dni v moji sobi in da jo je deček moj sluga pobožje častil ter ji donášal hrane in pijače.

Bilo me je strah in groza, ko to čujem. Nisem pomislil, da je sluga iz nevednosti počenjal te neumnosti. Hočem ga kaznovati, ko je še klečal pred mrtvo kačo. Roka se mi nehote stegne po palici. Sluga zapazi to in ugane, kaj pomeni ter jo urno pobriše. Bilo je k njegovi sreči.

* * *

„Da, da,“ pripoveduje boječa sestra Matilda, „če le mislim na to, že trepečem. Bilo je zjutraj v sobi sv. angelov varihov, kjer so spale najmlajše deklice. Ravno je solnce vzhajalo, in bližal se je čas, da vzbudim ljube otroke, speče na iz ločja spletenih ležiščih. Kakor po navadi se sprehajam gori in doli in premišlujem življenje Onega, ki je rekel: *Pustite male k meni priti!* Dospem do konca prve vrste, postojim pri ležišču male Alice, ki se ravno v sanjah smehlja.

To dete je res ljubko, pravim sama pri sebi, in ta pisan trak okoli vratu, kako se ji podaja. Čudno, da ga še nisem dosedaj nikoli videla, rečem ter se sklonim, da si ga ogledam malo bliže.

Ali joj! ta pisan trak je strupena kača! Ovila se je ljubeznjivi mali Alici okoli vratu in strašna glava počiva na prsih nesrečnega deteta. Ne morem vam opisati groze, ki me je prevzela pri tem pogledu. Kaj čem storiti! Kaj storiti?

Hotela sem klicati na pomoč, ali kakor blisek mi švigne misel v glavo, da je to nevarno, kaj ko bi se otrok vzbudil, kako bi se prestrašil in postal bi nemiren, in v duhu sem že gledala, kako tišči kača strupene zobe v nežno meso in groza mi je vzela glas.

Ali vendar, kaj naj storim? Ali naj kačo primem? Že pri misli na to se mi dozdeva, da se vgrezavam v zemljo, in ali bom otroka s tem rešila? Naj grem iskat pomoči? Da! ali kolena so mi trepetala, da bi se bila zvrnila že pri prvem koraku. Ker si nisem vedela pomagati, me je bilo še bolj groza. Že sem omedlevala, ko mi določje božja previdnost našo prednico sestro Angeliko, ki mi je hotela nekaj naročiti.

Koj v trenutku je spregledala celi položaj. Ostala je mirna kakor vedno in z njej lastno ljubeznivostjo in odločnostjo mi pošepetala na uho: Ne ganite se, dokler se ne vrnem!

Odide in čez nekaj minut, meni so se dozdevale cela večnost, se povrne, prinese skledico gorkega mleka, ter jo postavi prav blizu ležišča, kjer je počivala Alica z nesrečnim trakom okoli vratu.

Kača zavoha gorko mleko, začne odvijati kolobarje od otročjega vratu in leze proti skledici. Dete je spavalo. Sestra Angelika opazuje kačo z močno palico v roki in o primernem času ji z moškim udarcem zdrobi glavo.

Alica še spava in se smelja, jaz pa objamem sestro Angeliko in plakam kakor dete.

(Konec prihodnjic.)

Veseli dogodki.

Pripoveduje sestra Ladislava, frančiškanka v Hararu.

Oskrbujem vse reveže brez razločka, ali so gobavci, ali druga uboga bitja. Nikogar ne prezrem, vsakega postrežem, naj si ga najdem na sredi ceste ali v uborni koči. Se pa tudi zanašajo na me; več kakor sto jih je, katerim sem jaz edini up in tolažba tukaj na zemlji. Čujte! Včeraj mi prinese neka mati štiriletnega bolnega otroka ter pravi, da ji je pred mesecem dni umrl deček za ravno isto boleznijo, ona pa ni vedela za me, me ni poznala, le sosedinja ji je povedala, da bele žene zdravimo bolnike. Priprosta in zaupljiva žena mi ugaja, ali njenega dekletea le nisem mogla ozdraviti, a skazala sem mu še večjo dobroto. Mati je mohamedanka, iu kar v njenem naročju ji krstim bolno revico, napravim ji angela v nebesih, kjer bo molil za svojo mater.

Nekoč me pozovejo k zelo staremu možu. Bil je nevarno bolan. Tolažila sem ga. Pripovedovala sem mu o nebesih, kjer ga bodo minile muke in trpljenje, o ljubem Bogu, ki mu bo odpustil vse grehe, samo če ga le prosi za to. Rekla sem mu, naj izgovarja: oh rabi rararami, t. j. o moj Bog, odpusti mi! in ganljivo je ponavljal te besede za menoj. Krstila sem ga pogojno. Drugo jutro se podam zgodaj na pot, da obiščem bolnega starčka. Ko pridem, je že pojemal. Pokličem ga. Pogledal me je, in ponudim mu križ v poljub, položim mu ga v že otrple roke, pokleknem k postelji in opravljam molitve za umirajoče. Navzoč je bil tudi marabut. Drugi so me hoteli pognati iz hiše. Marabut me je branil, rekoč: „Pustite jo, da izpolni zapoved ljubezni!“ Še le, ko je začel bolnik umirati, je pristopil bliže k njemu, a jaz sem mu zatisnila oči, vsa srečna, da sem odprla nebeška vrata temu revežu.

Najbrž se nam bo kmalu ponudila priložnost, skazovati mnogo dobrot. Grozi se nam huda lakota. Ako bomo imeli dovolj sredstev, bomo lahko marsikomu oteli življenje in marsikateri duši bomo pokazali pot v nebesa.

Darila za afriške misijone

v obče za krste ali za odkupovanje sužnjih otrok, za vzdrževanje katehistov in semeniščanov itd. naj se — z natančnim zaznamovanjem namena — pošiljajo na upravništvo: **Trst, via Fontanone 4**, katero je pošlje družbi sv. Petra Klaverja za omenjeno uporabo. Darila bodo v „Odmevu iz Afrike“ naznanjena. Pisma in denarne pošiljatve se lahko tudi naravnost pošiljajo na generalno voditeljico družbe: **Grofica Marija Terezija Ledohowska, Rim, via dell' Olmata, 16.**

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Urejuje: J. Palir, kapelan na Črni gori. Odgovoren urednik: Anton Slamič. Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

DAROVI.

Od 1. do 31. grudna 1905.

Za afriške misijone: Po P. Benignu Snoj A. Pevec 50 lir. **Poslano v Trst:** T. Sinčić 1 K; M. Volave 3 K; M. Kopitar 8 K 20 v; po vlč. g. župniku Krejči od M. Vogl 4 K, od Eve Vogl 1 K; vlč. g. župnik Krejči 4 K; po vlč. g. H. Furlan od M. Butinar 10 K; A. E 5 K; N. N. 1 K 10 v; M. Žibret 26 K; vlč. g. župnik Lubej 3 K; Schmid 7 K.

Za sv. maše poslano v Trst: Elizabeta Kosak 4 K.

Za stradajoče poslano v Trst: E. Košak 2 K 44 v; M. Lemeš 9 K 70 v; Elza Globočnik 1 K.

Za gobovce poslano v Trst: Po M. Rogl: J. Bačner 1 K, H. Migler 1 K, M. Velkover 40 v, N. N. 20 v, J. Basel 1 K, N. N. 1 K, M. Novak 20 v, M. Koleča 20 v.

Za kruh sv. Antona poslano v Trst: M. Čater 20 K; M. E. 2 K; F. Češnovar 5 K; Koprivšek, Rečica, 1 K; po Ravnik: M. Kliner 3 K, Štebe 1 K; po D. Furlan: A. Vidmar 2 K, Ravnik nabral 5 K 10 v; po M. Rogl: več oseb 92 K, A. Mermolja 2 K.

Za Klaverjevo družbo poslano v Trst: (Udnica): Elza Globočnik 2 K.

Na uredništvo došli darovi: Marija Monc za Afrikance 20 v; vlč. g. J. Lorbek za misijone 1 K; Martin Gmajner 20 v; Ana Žagar za odkup zamorskega otroka 24 K; vlč. g. A. Šparl 1 K. Roza Šegula je nabrala 5 K (Skupaj 81 K 40 v.)

Skupna svota: 151 K 86 v in 50 lir.

Predmeti poslani v Trst: Nabrala Angela Rogl: razpelo, svetinjice, slike, perilo.

Najbolj božje med božjimi deli je, sodelovati za vzveličanje duš.

Prave apostolske zasluge in zagotovilo, da sodeluje za vzveličanje prav mnogo duš, si pridobi, kdor plačuje enega

katehista.

Misijonarji vedno bolj povdarjajo veliki pomen teh pomožnih misijonarjev, ki orjejo ledino za pravo misijonsko delovanje. Katehisti vodijo svoje sodeželane k misijonarjem in k pravi veri. Stroški za vzdrževanje katehistov res niso veliki, šest do devet kron potrebuje eden na mesec in za celo leto sedemdeset do sto kron.

Nova dobrota Nj. svetosti papeža Pija X. podeljena Klaverjevi družbi.

Propaganda poroča, da je bil njen tajnik dne 23. majnika 1905 pri sv. očetu Piju X. in da je pri tej priložnosti podelila Nj. svetost Klaverjevi družbi sledeče odpustke in predpravice:

1. Popolni odpustki.

1. Dne 6. prosinca, na praznik sv. treh kraljev;
2. na binkoštno nedeljo;
3. dne 2. svečana, na svečnico;
4. dne 26. aprila, na god naše ljube Gospe dobrega sveta;
5. ob vseh godovih apostolov;
6. dne 29. aprila, na god sv. mučenika Petra, iz pridigerskega reda (to je vstanovni dan Klaverjeve družbe);
7. dne 3. aprila, na god sv. Benedikta iz Filadelfe, iz frančiškanskega reda, s priimkom zamorec;
8. dne 15. vinotoka, na god sv. Terezije.

Družniki se vdeležijo teh odpustkov, ako prejmejo vredno sv. zakramente in nekoliko molijo po namenu sv. očeta za razširjatev sv. vere. Darujejo se lahko dušam v vicah.

2. Nepopolni odpustki.

1. 300 dni, kolikorkrat se družnik vdeleži tridnevnice, katero opravlja Klaverjeva družba pred godom naše ljube Gospe dobrega sveta, dne 26. aprila, in pred praznikom sv. Petra Klaverja, dne 9. septembra;

2. 100 dni, kolikorkrat zmoli družnik Očenaš in češčeno Marijo s pristavkom: „Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev, prosi za nas!“;

3. 50 dni, kolikorkrat opravi družnik kako dobro delo v prid Klaverjevi družbi.

Skupno živeči družniki se vdeležijo vseh teh odpustkov, popolnih in nepopolnih, ako obišejo svojo domačo cerkev in izmolijo po spovedniku določeno molitev. Tudi otroci, ki še niso bili pri sv. obhajilu, se udeležijo teh odpustkov, ako obišejo katerokoli cerkev in izmolijo po spovedniku določeno molitev.

3. Oltarna predpravica.

Pri vsakem oltarju ima sv. maša popolni odpustek, ako se daruje za pokojnega družnika.

POZOR! Opozorimo naše čitatelje in dobrotnike, da pošljemo za vsako, tudi najmanjšo svoto denarja — bodi si, da nam je bila poslana kakor dar, naročnina ali pospešiteljeva podpora — potrdilo s podpisom naše glavne voditeljice. Kdor ni prejel za pošiljatev v teku 14 dnej takega potrdila, naj reklamira, ker v tem slučaju nismo prejeli denarja.
